

První cesta do vesmíru

Jednoho večera vykoukla zvědavá jiskřička Světlanka ze sluneční postýlky. Sluníčko už sladce spalo pod červánkovou peřinou, a tak Světlanka potichoučku vyskočila ven a vydala se na výzvědy do temného vesmíru.

Šla a nevěděla kam. Všude bylo šero a na Světlanku padla úzkost. Už - už se chtěla vrátit do své vyhřáté postýlky, když tu se jí ozvalo za zády:

„Hej, co tady děláš?“

Ustrašeně se ohlédla a uviděla panáčka. Byl zahalený od hlavy až k patě do temného hedvábného pláště a veliké oči mu svítily do tmy.

„Jéé, to jsem se lekla!“ vykřikla Světlanka. „Kdopak jsi?“

Panáček se malinko uklonil a řekl: „Já jsem Černínek. Já a moji bratříčkové bydlíme všude ve vesmíru. Kde jsme, tam panuje tma.“

„Nemám tmou ráda,“ zamračila se Světlanka.

„Bodejt', vždyť ty celá záříš! Kdopak vlastně jsi?“

„Já jsem Světlanka ze Sluníčka. Já a moje sestřičky pomáháme Sluníčku, aby pěkně svítilo a hrálo,“ řekla jiskřička a natřásla si zlatou sukýnku. Její zlaté vlasy, zlaté šaty i zlatá lucernička zářily do temné noci a Černínek na ní mohl oči nechat.

„A co děláš v noci tady?“ zeptal se zvědavě.

„Nemohu spát, protože mám starost,“ řekla Světlanka zamyšleně.

„Jakou starost?“ vyptával se dál Černínek.

„Sluníčko se nám občas chlubí, že se kolem něj otáčejí planety. Vypráví nám o nich moc krásné příběhy. A já bych chtěla všechny

ty planety poznat. Chtěla bych cestovat od jedné ke druhé... „
zasnila se Světlanka.

„Cestovat na planety? To by se mi taky líbilo,“ nadšeně si poskočil Černínek. „Víš co? Já znám kometu, co si lítá po vesmíru, kam se jí zachce. Jmenuje se Evelína. Kdybychom ji poprosili, třeba by nás na ty planety svezla.“

To se ví, že Světlanka byla hned pro. A protože Černínek věděl, že kometa nejčastěji odpočívá na Mléčné dráze, vydali se rovnou tam.

Měli štěstí. Kometa Evelína právě vymýšlela, kam zase poletí. Když uviděla ty dva tuláky, trochu se zamračila a řekla: „Co vy tady děláte?“

Chvíli postrkovali jeden druhého a nevěděli jak začít. Nakonec se Světlanka přece jen osmělila. Stydlivě pověděla Evelíně, jak moc by chtěli cestovat na planety, co se otáčejí kolem Sluníčka.

Kometa chvíli přemýšlela, ale pak se usmála a řekla. „No dobře, tak já vás zavezu na planetu, která je ke Sluníčku nejbliž, chcete?“

Jak by nechtěli! Hned se hrnuli jeden přes druhého, aby se usadili na jejím hřbetě. Evelína rozprostřela svůj zářivý chvost a křikla: „Pozor, držte se, startujeme!“

To byla rychlost! Kometa letěla jako blesk. Klouzala po hladkém povrchu Mléčné dráhy a občas se vyhýbala létajícím úlomkům rozpadlých hvězd, co bez cíle bloudí vesmírem. Černínek i Světlanka se zpočátku báli, ale pak se jim cestování líbilo čím dál víc. Když v dálce uviděli svítící planetu, skoro litovali, že jejich cesta končí.

„Vystupovat!“ hlásila Evelína, když dosedla na její horký povrch. „Právě jsme přistáli na planetě Merkur!“